

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 2ας Οκτωβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-449/99 P,

Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, εκπροσωπούμενη από τον G. Marchegiani,
επικουρούμενο από τον G. Vandersanden, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 28 Σεπτεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-140/97, Hautem κατά ΕΤΕ (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-171 και II-897),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι ο

Michel Hautem, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, κάτοικος Schouweiler (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τους Μ. Karp και J. Choucroun, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγων-ενάγων πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, Β. Σκουρή (εισηγητή), J.-P. Puissochet, R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Νοεμβρίου 1999, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (στο εξής: Τράπεζα) υπέβαλε βάσει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση T-140/97, Hautem κατά ΕΤΕ (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-171 και II-897, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), κατά το μέρος που με αυτή ακυρώθηκε η απόφαση της Τράπεζας να απολύσει τον M. Hautem και υποχρεώθηκε η Τράπεζα να καταβάλει αναδρομικώς τις αποδοχές που έπρεπε να είχε λάβει από της απολύσεώς του.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Το καταστατικό της Τράπεζας καταρτίστηκε με πρωτόκολλο που προσαρτήθηκε στη Συνθήκη ΕΚ, της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο μέρος.
- 3 Το άρθρο 9, παράγραφος 3, στοιχείο η', του καταστατικού της Τράπεζας ορίζει ότι το Συμβούλιο των Διοικητών εγκρίνει τον εσωτερικό κανονισμό της Τράπεζας. Ο κανονισμός αυτός εγκρίθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1958 και έκτοτε υπέστη διάφορες τροποποιήσεις. Το άρθρο 29 του εσωτερικού κανονισμού ορίζει ότι οι κανονισμοί σχετικά με το προσωπικό της Τράπεζας καταρτίζονται από το Διοικητικό Συμβούλιο.

- 4 Ο Κανονισμός του προσωπικού της Τράπεζας (στο εξής: Κανονισμός του προσωπικού) εγκρίθηκε στις 20 Απριλίου 1960 και στη συνέχεια τροποποιήθηκε σε διάφορες περιπτώσεις. Το προσωπικό της Τράπεζας υπόκειται στις υποχρεώσεις που προβλέπει ο Κανονισμός αυτός.
- 5 Τα άρθρα 1, 4 και 5 του Κανονισμού του προσωπικού, τα οποία περιλαμβάνονται στο τμήμα που επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1

Τα μέλη του προσωπικού οφείλουν, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και εκτός υπηρεσίας, να τηρούν στάση που συνάδει με τον διεθνή χαρακτήρα της Τράπεζας και των καθηκόντων τους.

[...]

Άρθρο 4

Τα μέλη του προσωπικού οφείλουν να αφιερώσουν τη δραστηριότητά τους στην υπηρεσία της Τράπεζας. Δεν μπορούν, χωρίς προηγουμένως να έχουν λάβει σχετική άδεια της Τράπεζας:

- α) να ασκήσουν εκτός Τραπέζης οποιαδήποτε επαγγελματική δραστηριότητα, ιδίως δε εμπορικής φύσεως, να καταλάβουν οποιαδήποτε θέση, μόνιμη, έκτακτη ή περιοδική, αμειβόμενη ή μη

- β) να ασκήσουν οποιαδήποτε καθήκοντα συμβούλου, αμειβόμενα ή μη
- γ) να μετάσχουν σε οποιοδήποτε διοικητικό συμβούλιο ή οποιαδήποτε επιτροπή διαχειρίσεως.

[...]

Άρθρο 5

Τα μέλη του προσωπικού δηλώνουν μία φορά τον χρόνο, και εν πάση περιπτώσει σε κάθε μεταβολή, την οικογενειακή τους κατάσταση και, εφόσον χρειάζεται, την επαγγελματική δραστηριότητα που ασκεί ο/η σύζυγός τους ή τις αμειβόμενες θέσεις που αυτός(-ή) κατέχει.

Σε περίπτωση γάμου μεταξύ δύο μελών του προσωπικού που εργάζονται στην ίδια υπηρεσία, το ένα από αυτά τοποθετείται σε άλλη υπηρεσία.»

6 Το άρθρο 13 του Κανονισμού του προσωπικού ορίζει:

«Οι σχέσεις μεταξύ της Τράπεζας και των μελών του προσωπικού της διέπονται κατ' αρχήν από ατομικές συμβάσεις στο πλαίσιο του παρόντος Κανονισμού. Ο Κανονισμός αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των συμβάσεων αυτών.»

7 Το άρθρο 38, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, του ίδιου Κανονισμού ορίζει:

«Κατά των μελών του προσωπικού που παραβαίνουν τις υποχρεώσεις τους μπορούν να ληφθούν, αναλόγως της περιπτώσεως, τα ακόλουθα μέτρα:

[...]

3) Απόλυση για σοβαρό λόγο, χωρίς προειδοποίηση με ή χωρίς εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία».

8 Κατά το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού αυτού:

«Οι πάσης φύσεως ατομικές διαφορές μεταξύ της Τράπεζας και των μελών του προσωπικού της φέρονται ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

9 Το άρθρο 44 του Κανονισμού του προσωπικού ορίζει:

«Επί των ατομικών συμβάσεων που συνάπτονται στο πλαίσιο του παρόντος Κανονισμού σύμφωνα με το άρθρο 13 εφαρμόζονται οι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών της Τράπεζας γενικές αρχές.»

- 10 Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει στο άρθρο του 91, παράγραφος 1:

«Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο να αποφαινεται σε κάθε διαφορά μεταξύ των Κοινοτήτων και προσώπου που υπόκειται στον παρόντα Κανονισμό σχετικά με τη νομιμότητα μέτρου που θίγει το πρόσωπο αυτό κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Στις χρηματικές διαφορές το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

- 11 Από τις σκέψεις 6 έως 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι κατά του M. Hautem, κλητήρα της Τράπεζας, όπως και κατά του B. Yasse, επίσης κλητήρα της Τράπεζας, κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία για τον λόγο ότι ιδρύοντας την εμπορική εταιρία Mon de l'Evasiό SL (στο εξής: Mon de l'Evasiό), που καταχωρήθηκε στο Πριγκιπάτο της Ανδόρας, και προβαίνοντας σε εμπορικές πράξεις για λογαριασμό της εταιρίας αυτής άσκησε χωρίς άδεια επαγγελματική δραστηριότητα εμπορικής φύσεως, για τον λόγο ότι ανέμειξε την Τράπεζα στη δραστηριότητα αυτή, για τον λόγο ότι χρησιμοποίησε προς τούτο υλικό της Τράπεζας καθώς και για τον λόγο ότι δεν δήλωσε στην Τράπεζα την επαγγελματική δραστηριότητα της συζύγου του εντός της εταιρίας αυτής. Κατά την Τράπεζα, η συμπεριφορά αυτή συνιστά παράβαση των άρθρων 1, 4 και 5 του Κανονισμού του προσωπικού.
- 12 Οι αιτιάσεις που διατυπώθηκαν εις βάρος του M. Hautem πηγάζουν από έγγραφο που η Τράπεζα έλαβε με τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 (στο εξής: τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996). Το έγγραφο φέρει στο πάνω μέρος του το έμβλημα της εταιρίας Skit-Ball SARL, με έδρα τη Μασσαλία (Γαλλία), και υπογράφεται από τον V. Ingarciola. Με το έγγραφο αυτό ο τελευταίος κατήγγειλε ότι η Crédit Andorrà αρνήθηκε να πληρώσει μια επιταγή 46 500 γαλλικών φράγκων (FRF) που του είχε εγχειριστεί από τη Mon de l'Evasiό για την αγορά ενός περι-

πτέρου Skit-Ball. Ισχυριζόταν ότι οι Μ. Hautem και Β. Yasse ήταν αναμειγμένοι στην εμπορική αυτή συναλλαγή και ζητούσε από τον προϊστάμενο προσωπικού της Τράπεζας να παρέμβει για τη σύντομη τακτοποίηση του πιο πάνω χρέους.

- 13 Με έγγραφο της 4ης Νοεμβρίου 1996, η Τράπεζα κοινοποίησε στον Μ. Hautem την τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 καθώς και τα συνημμένα σ' αυτήν έγγραφα και του ζήτησε να παράσχει πλήρεις εξηγήσεις επί της υποθέσεως αυτής.
- 14 Με επιστολή της 6ης Νοεμβρίου 1996, ο Μ. Hautem απάντησε ότι οι ισχυρισμοί που περιέχονται στην τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 είναι ψευδείς και ότι, όσον αφορά το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 που απεστάλη μαζί με την τηλεομοιοτυπία αυτή και που κατά τα φαινόμενα είχε συνταγεί από αυτόν (στο εξής: έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1996), η σύζυγός του είχε χρησιμοποιήσει το όνομά του και την υπογραφή του στην προσπάθειά της να λύσει τα προβλήματα που αυτή αντιμετώπιζε στις εμπορικές σχέσεις με την Skit-Ball SARL.
- 15 Η Τράπεζα ζήτησε από την εταιρία International Security Company BV (Interseco) (στο εξής: Interseco) να διεξαγάγει έρευνα σχετικά με την υπόθεση αυτή. Η Interseco της απέστειλε την έκθεσή της έρευνας στις 28 Νοεμβρίου 1996.
- 16 Με έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 1996, η Τράπεζα πληροφόρησε τον Μ. Hautem ότι, επειδή η συμπεριφορά του μπορούσε να συνιστά παράβαση του άρθρου 4 του Κανονισμού του προσωπικού, αποφάσισε να τον θέσει αμέσως σε αργία, σύμφωνα με το άρθρο 39, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού του προσωπικού, για χρονικό διάστημα κατ' ανώτατο όριο τριών μηνών, κατά το οποίο διάστημα θα συγκαλείτο η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως που προβλέπεται από το άρθρο 38 του εν λόγω Κανονισμού (στο εξής: επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως). Με το έγγραφο αυτό, του ανακοινώθηκε επίσης ότι θα συνεχιστεί η καταβολή των αποδοχών του, αλλά ότι του απαγορεύεται η πρόσβαση στους χώρους της Τράπεζας.

- 17 Με έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1996 που απηύθυνε στην Τράπεζα, ο V. Ingargiola ανακάλεσε τις κατηγορίες που είχε διατυπώσει με την τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 εις βάρος των M. Hautem και B. Yasse. Με το έγγραφο αυτό, ο V. Ingargiola βεβαίωσε ότι οι M. Hautem και B. Yasse ουδέποτε χρησιμοποίησαν τίτλο θέσεως στην Τράπεζα ή το όνομα της Τράπεζας και ότι δεν είχαν εμπορικές σχέσεις με την εταιρία Skit-Ball SARL για λογαριασμό τους ή για λογαριασμό της Τράπεζας.
- 18 Σύμφωνα με το άρθρο 40 του Κανονισμού του προσωπικού, ο πρόεδρος της Τράπεζας συγκάλεσε την επιτροπή ίσης εκπροσώπησης και συγχρόνως, με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1996, ανακοίνωσε στον M. Hautem τα πραγματικά περιστατικά που του προσάπτονταν και του κοινοποίησε αντίγραφο των εγγράφων επί των οποίων στηρίζονταν οι αιτιάσεις αυτές.
- 19 Στο έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1996 τονίζονταν ότι διεξήχθησαν έλεγχοι εντός της Τράπεζας σε συνεργασία με τους ιεραρχικώς προϊσταμένους των M. Hautem και B. Yasse καθώς και με υπευθύνους του τμήματος της Τράπεζας «Τεχνολογίες πληροφορικής». Από τους ελέγχους αυτούς προέκυψε μεταξύ άλλων η ύπαρξη, στον σκληρό δίσκο του υπολογιστή που χρησιμοποιούσε ο B. Yasse, τεσσάρων εγγράφων σχετικών με εξωεπαγγελματικές δραστηριότητες. Τα έγγραφα αυτά ήταν τα εξής:
- μία τηλεομοιοτυπία που έδινε εντολή στην Crédit Andorrà να εμβάσει το ποσό των 20 000 FRF στον λογαριασμό της Skit-Ball SARL, τηλεομοιοτυπία η οποία έφερε την επικεφαλίδα «World Escape—Mon de l'Évasió» και στην ένδειξη «Αποστολέας» σημειωνόταν «Yasse Bernard — Διευθυντής»·
 - μία τηλεομοιοτυπία πανομοιότυπη με την προηγούμενη όσον αφορά τον μορφότυπο, τον αποστολέα, την ημερομηνία και την υπογραφή, τηλεομοιοτυπία η οποία απευθυνόταν σε εκθεσιακό κέντρο και είχε ως θέμα τη συμμετοχή της Mon de l'Évasió σε εμπορική έκθεση·

— μία τηλεμοιοτυπία της 7ης Νοεμβρίου 1996 σχετικά με την αποστολή δώδεκα βιβλίων, τηλεμοιοτυπία η οποία έφερε την επικεφαλίδα «World Escape — Mon de l'Évasion» και στην ένδειξη «Αποστολέας» σημειωνόταν «Yasse Bernard — Mon de l'Évasion SL».

— μία επιστολή με την οποία οι M. Hautem και B. Yasse συνιστώντο στην Crédit Andorrà ως πελάτες.

20 Στις 31 Ιανουαρίου 1997, ο πρόεδρος της Τράπεζας έλαβε μετά από αιτιολογημένη γνωμοδότηση της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως την απόφαση να απολύσει χωρίς προειδοποίηση τον αναιρεσειόντα, διατηρουμένου του δικαιώματος για εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, για παράβαση των άρθρων 1, 4 και 5 του Κανονισμού του προσωπικού (στο εξής: απόφαση της Τράπεζας).

21 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ανάλογη απόφαση απολύσεως ελήφθη στις 31 Ιανουαρίου 1997 για τον B. Yasse.

22 Στις 29 Απριλίου 1997 ο M. Hautem άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Τράπεζας και την επανένταξη στα καθήκοντά του, προβάλλοντας μεταξύ άλλων πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Με το ίδιο δικόγραφο ζήτησε επίσης από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Τράπεζα να του καταβάλει ορισμένα ποσά είτε, σε περίπτωση επανεντάξεως, ως αναδρομικές αποδοχές είτε, σε περίπτωση μη επανεντάξεως, ως αποζημίωση για διάφορες ζημιές που προέβλεπε ότι υπέστη.

- 23 Ο B. Yasse άσκησε αυθημερόν επώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή-αγωγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Τράπεζας να τον απολύσει και την επιδί-
 καση αποζημιώσεως. Με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση
 T-141/97, Yasse κατά ΕΤΕ (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-177 και II-929), το Πρω-
 τοδικείο απέρριψε την εν λόγω προσφυγή-αγωγή.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 24 Το Πρωτοδικείο εξέτασε πρώτα τον ισχυρισμό με τον οποίο προβαλλόταν πρόδηλη
 πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Συναφώς, έκρινε τα εξής:

«68 Όσον αφορά την ιδιότητα του ιδρυτικού μέλους της εταιρίας Mon de l'Evasiό
 και κατόχου του 16 % των εταιρικών της μεριδίων, η ιδιότητα αυτή δεν
 αποτελεί απόδειξη της ασκήσεως εμπορικής δραστηριότητας. Όπως ανα-
 γνώρισε η Τράπεζα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το γεγονός ότι ένας
 εταίρος είναι ιδρυτικό μέλος δεν σημαίνει ότι είναι διευθυντής, οπότε πρέπει
 να εξακριβωθεί αν ο προσφεύγων-ενάγων είχε πράγματι συμμετοχή στη
 δραστηριότητα της εταιρίας.

69 Όσον αφορά τη μνεία ότι ο προσφεύγων-ενάγων ανήκει στο προσωπικό της
 Τράπεζας, πρέπει να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς αυτό που αναφέρει η
 προσβαλλόμενη απόφαση και που υποστηρίζει στα υπομνήματά της η
 καθής-εναγομένη, δεν αποδείχθηκε ότι ο προσφεύγων-ενάγων σφετερίστηκε
 τίτλους θέσεων στην Τράπεζα ή εκμεταλλεύθηκε κατά τρόπον αντίθετο προς
 τον Κανονισμό του προσωπικού το γεγονός ότι ανήκει στο προσωπικό της
 Τράπεζας. Είναι αλήθεια ότι ο V. Ingarciola, στο έγγραφο που απέστειλε με
 τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996, χαρακτηρίζει τον προσφεύγο-
 ντα-ενάγοντα ως “υπεύθυνο του τομέα πληροφορικής” της Τράπεζας. Όμως,
 ο ίδιος ο V. Ingarciola αναγνώρισε, με τη δήλωσή του στην Interseco, ότι κατά
 τη μοναδική τους συνάντηση ο προσφεύγων-ενάγων τού είπε ότι “εργάζεται
 ως κλητήρας στην Τράπεζα”. Επί πλέον, ο V. Ingarciola λέγει: “Ο κ. Yasse
 έδινε την εντύπωση ότι είναι σημαντικό πρόσωπο του τμήματος χρηματο-
 δοτήσεων, ενώ είχα προϋδαστεί τα καθήκοντα του κ. Hautem. Δηλαδή, η
 σύζυγός του είχε πει επ' αυτού ότι ο σύζυγός της έκανε ‘κάτι με υπολογιστές’”.

- 70 Όσο για τη χρησιμοποίηση υλικών μέσων της Τράπεζας για εμπορικούς σκοπούς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων-ενάγων περιορίστηκε να συνεργαστεί με τον B. Yasse για τη σύνταξη των τεσσάρων εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του τελευταίου. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Τράπεζα, η πιο πάνω συμμετοχή σε μια τέτοια χρησιμοποίηση από τον B. Yasse του επιτραπέζιου υπολογιστή του δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως συστηματική χρησιμοποίηση για εμπορικούς σκοπούς. Ομοίως, απλώς και μόνον το γεγονός ότι ο προσφεύγων-ενάγων έλαβε μέρος στη σύνταξη των εγγράφων αυτών, ακόμα και αν μπορεί να θεωρηθεί ως αρωγή για την άσκηση εμπορικής δραστηριότητας, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως υπό την έννοια του άρθρου 4 του Κανονισμού του προσωπικού. Τέλος, και αντιθέτως προς αυτό που εκθέτει η προσβαλλόμενη απόφαση, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος-ενάγοντος δεν έδινε την εντύπωση ότι η Τράπεζα είναι αναμειγμένη στις δραστηριότητές του. Συγκεκριμένα, τα επίμαχα έγγραφα δεν απεστάλησαν στους παραλήπτες τους από τον προσφεύγοντα-ενάγοντα και ουδέν επίμαχο έγγραφο φέρει την υπογραφή του.
- 71 Όσο για τις συνέπειες που πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει το έγγραφο που ο V. Ingarciola απέστειλε με τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996, πρέπει να επισημανθεί ότι όντως ο προσφεύγων-ενάγων ομολόγησε τη συμμετοχή του στην εμπορική συναλλαγή που κατήγγειλε ο V. Ingarciola. Όμως, ο τελευταίος δήλωσε στην Interseco ότι ο B. Yasse και η σύζυγος του M. Hautem εμφανίζονταν “ως [οι] ιδιοκτήτες της εταιρίας Mon de l’Evasiό”, ότι είχαν ένα σχέδιο προωθήσεως των περιπτέρων Skit-Ball και ότι αγόρασαν ένα από αυτά. Διευκρίνισε ότι συνάντησε τον προσφεύγοντα-ενάγοντα μόνο μία φορά και ότι επί τη ευκαιρία αυτή ο προσφεύγων-ενάγων τού εξήγησε ότι “η σύζυγός του τακτοποιούσε τις υποθέσεις στην εταιρία Mon de l’Evasiό μαζί με τον κ. Yasse”. Ο V. Ingarciola ανέφερε επίσης ότι είχε την εντύπωση ότι ο προσφεύγων-ενάγων “δεν έχει σχέση με την [εταιρία] Mon de l’Evasiό”. Κατά συνέπεια, το έγγραφο του V. Ingarciola που απεστάλη με τηλεομοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 δεν μπορεί να αποτελέσει επαρκή απόδειξη της ασκήσεως από τον προσφεύγοντα-ενάγοντα επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως.
- 72 Όσο για την παλινωδία του V. Ingarciola με το έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1996, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, όσον αφορά τον προσφεύγοντα-ενάγοντα, το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού επιβεβαιώνεται από τις προπαρατεθείσες δηλώσεις του V. Ingarciola και έχει συνοχή με αυτές. Επί πλέον, η Τράπεζα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο περί του αντιθέτου.

- 73 Όσο για το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 που καταλογίστηκε στον προσφεύγοντα-ενάγοντα, [...] αν υποτεθεί ότι το συνέταξε και το υπέγραψε η σύζυγός του, [το έγγραφο αυτό] πράγματι επιβεβαιώνει τη συμμετοχή του προσφεύγοντος-ενάγοντος [στην] εμπορική πράξη [σχετικά με το περίπτερο Skit-Ball]. Αντιθέτως, δεν μπορεί να αποδείξει ότι ο προσφεύγων-ενάγων άσκησε επαγγελματική δραστηριότητα εμπορικής φύσεως.
- 74 Εξ άλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, τόσο τα έγγραφα που προσαρτώνται στην επιστολή του V. Ingarziola που απεστάλη με τηλεμοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996, δηλαδή το έγγραφο του B. Yasse της 6ης Σεπτεμβρίου 1996 και η επιταγή αριθ. 6 555 542, τα οποία υπογράφονται από τον B. Yasse, όσο και τα έγγραφα που η Τράπεζα προσκόμισε σε παράρτημα του υπομνήματος ανταπαντήσεως, δηλαδή οι τηλεμοιοτυπίες της 24ης Σεπτεμβρίου και 2ας Οκτωβρίου 1996, που και τα δύο υπογράφονται από τον B. Yasse, ουδόλως αποδεικνύουν την άσκηση εμπορικών δραστηριοτήτων από τον προσφεύγοντα-ενάγοντα.
- 75 Από όλα τα πιο πάνω προκύπτει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Τράπεζα, θεωρούμενα στο σύνολό τους, αποδεικνύουν ότι ο προσφεύγων-ενάγων, όπως αυτός ομολόγησε, παρέσχε περιστασιακή βοήθεια τόσο στη σύζυγό του όσο και στον B. Yasse κατά την άσκηση μιας εμπορικής δραστηριότητας και ότι μετέσχε σε μια εμπορική πράξη — δηλαδή στην αγορά ενός περιπτερού Skit-Ball από την εταιρία Mon de l'Évasiό. Όμως, λόγω του περιστασιακού χαρακτήρα της και της περιορισμένης εκτάσεώς της, η εν λόγω συνεργασία του προσφεύγοντος-ενάγοντος δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως υπό την έννοια του άρθρου 4 του Κανονισμού του προσωπικού. Ομοίως, δεν αποδείχθηκε ότι ο προσφεύγων-ενάγων εκμεταλλεύθηκε την ιδιότητά του ως υπαλλήλου της Τράπεζας, ότι ανέμειξε την Τράπεζα ή ότι χρησιμοποίησε αυτοπροσώπως υλικά μέσα της Τράπεζας.
- 76 Επομένως, η Τράπεζα υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η αιτίαση ότι ο προσφεύγων-ενάγων δεν δήλωσε τη δραστηριότητα της συζύγου του εντός της εταιρίας Mon de l'Évasiό ή να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι ακυρώσεως.

77 Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο, κατά το άρθρο 41 του Κανονισμού του προσωπικού, να αποφαινεται επί των πάσης φύσεως ατομικών διαφορών μεταξύ της Τράπεζας και των υπαλλήλων της, πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογία ο κανόνας που περιέχεται στο άρθρο 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας στις χρηματικές διαφορές. Κατά συνέπεια, η Τράπεζα πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει αναδρομικώς στον προσφεύγοντα-ενάγοντα τις αποδοχές που αυτός θα έπρεπε να λάβει από τότε που απολύθηκε.»

25 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο απέρριψε τα αιτήματα αποζημιώσεως του M. Hautem και κήρυξε απαράδεκτο το αίτημα αποζημιώσεως της Τράπεζας.

26 Τα σημεία 1 και 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«[Το Πρωτοδικείο]

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων της 31ης Ιανουαρίου 1997 με την οποία ο προσφεύγων-ενάγων παύθηκε χωρίς απώλεια του δικαιώματος για εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία.
- 2) Υποχρεώνει την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων να καταβάλει αναδρομικώς στον προσφεύγοντα-ενάγοντα τις αποδοχές που αυτός θα έπρεπε να λάβει από τότε που απολύθηκε.»

Η αίτηση αναιρέσεως

- 27 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Τράπεζα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει τα σημεία 1 και 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και
 - να καταδικάσει τον M. Hautem στα δικαστικά του έξοδα.
- 28 Ο M. Hautem ζητεί από το Δικαστήριο:
- να κηρύξει την αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη και, επικουρικώς, να την κηρύξει αβάσιμη,
 - να επικυρώσει τα σημεία 1 και 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και
 - να καταδικάσει την Τράπεζα στα δικαστικά έξοδα τόσο της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και της δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 29 Η Τράπεζα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο ισχυρίζεται ότι έγινε εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών, με αποτέλε-

σμα να υπάρξουν εσφαλμένες νομικές συνέπειες, και ότι παρατέθηκε εσφαλμένη αιτιολογία. Με τον δεύτερο διατείνεται ότι παραβιάστηκαν οι συμβατικοί κανόνες που έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ της Τράπεζας και του προσωπικού της.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

30 Η Τράπεζα υποστηρίζει ότι, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και παρέθεσε εσφαλμένη αιτιολογία, καθόσον:

- κακώς απέκλεισε ότι οι πράξεις του M. Hautem μπορούν να θεωρηθούν ως μορφή επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως υπό την έννοια του άρθρου 4 του Κανονισμού του προσωπικού (πρώτο σκέλος)·

- κακώς απέκλεισε ότι ο M. Hautem ανέμειξε την Τράπεζα κατά την άσκηση της δραστηριότητας αυτής και ότι έτσι παρέβη την υποχρέωση συμπεριφοράς που είχε βάσει του άρθρου 1 του Κανονισμού του προσωπικού (δεύτερο σκέλος)·

- κακώς απέκλεισε ότι ο M. Hautem χρησιμοποίησε ανάρμοστα υλικό της Τράπεζας και ότι κατά συνέπεια παρέβη την υποχρέωση συμπεριφοράς που είχε βάσει του άρθρου 1 (τρίτο σκέλος)·

- κακώς δεν θέλησε να αποδώσει σημασία στη συμπεριφορά του M. Hautem, προκειμένου να απορρίψει τις αιτιάσεις που η Τράπεζα διατύπωσε εις βάρος του (τέταρτο σκέλος), και
- κακώς αρνήθηκε να αποδώσει σημασία στο γεγονός ότι, κατά παράβαση του άρθρου 5 του Κανονισμού του προσωπικού, δεν δηλώθηκε η άσκηση εμπορικής δραστηριότητας στο Πριγκιπάτο της Ανδόρας από τη σύζυγο του M. Hautem (πέμπτο σκέλος).

31 Ο M. Hautem ισχυρίζεται ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι στο σύνολό του απαράδεκτος. Με την αιτίασή της σχετικά με τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό στον οποίο φέρεται ότι προέβη το Πρωτοδικείο, η Τράπεζα ζητεί στην πραγματικότητα από το Δικαστήριο να επανεξετάσει τα πραγματικά περιστατικά, ενώ βάσει των άρθρων 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται μόνο σε νομικά ζητήματα και τα επιχειρήματα που η Τράπεζα προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου συνιστούν απλώς επανάληψη εκείνων που έχει ήδη προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου. Όσο για την αιτίαση με την οποία προβάλλεται εσφαλμένη αιτιολογία, ούτε και αυτή είναι παραδεκτή, καθόσον το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν και αιτιολόγησε το αποτέλεσμα της εκτιμήσεώς του.

Επί του πρώτου σκέλους

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η Τράπεζα εκθέτει ότι, εφόσον η Mon de l'Évasio ιδρύθηκε στο Πριγκιπάτο της Ανδόρας τον Απρίλιο του 1996, μπορεί να θεωρηθεί ότι τα έγγραφα που εξέτασε το Πρωτοδικείο έχουν ουσιώδη σχέση με τις εμπορικές πράξεις που είχαν διενεργηθεί από την εταιρία αυτή και από τα μέλη της όταν παρελήφθη η τηλεομοιοτυπία της

28ης Οκτωβρίου 1996. Η προπαρασκευή και η τέλεση των πράξεων αυτών συνεπάγονταν οπωσδήποτε την επαγγελματική άσκηση δραστηριότητας εμπορικής φύσεως, τόσο για τον Μ. Hautem όσο και για τον Β. Yasse. Όμως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε τον χαρακτηρισμό αυτόν μόνον για τον Β. Yasse και τον απέκλεισε για τον Μ. Hautem.

- 33 Ναι μεν το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά όταν έκρινε, στην πρώτη και δεύτερη περίοδο της σκέψεως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Μ. Hautem συνέβαλε στην σύνταξη των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του Β. Yasse, πλην όμως χαρακτήρισε εσφαλμένως τη νομική τους φύση αρνούμενο να λάβει υπόψη του ότι ο Μ. Hautem συνέβαλε ενεργώς και ιδιοτελώς στη σύνταξή τους και ότι αποτελούν για τον Μ. Hautem εμπορικές πράξεις, όπως παρά ταύτα το Πρωτοδικείο δέχθηκε, για τα ίδια έγγραφα, στις σκέψεις 65 και 77 της προαναφερθείσας αποφάσεως Yasse κατά ΕΤΕ. Στην πραγματικότητα, η συμμετοχή του Μ. Hautem στη σύνταξη των εγγράφων αυτών εξηγείται από το προσωπικό του συμφέρον να ανοιχθεί από την Crédit Andorrà πίστωση επ' ονόματι των δύο εταιρών. Τούτο μαρτυρεί η τηλεομοιοτυπία του εγγράφου της 19ης Αυγούστου 1996 το οποίο συνιστούσε στην Crédit Andorrà τους Μ. Hautem και Β. Yasse ως πελάτες και η αίτηση ανοίγματος πιστώσεως που υποβλήθηκε στην Crédit Andorrà με τηλεομοιοτυπία της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, το κείμενο της οποίας παρατίθεται στη σκέψη 74 της προαναφερθείσας αποφάσεως Yasse κατά ΕΤΕ.
- 34 Η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο σημείο αυτό πρέπει να θεωρηθεί ανεπαρκής και αντιφατική, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, όπως ο Β. Yasse (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Yasse κατά ΕΤΕ, σκέψη 66) έτσι και ο Μ. Hautem προέβη, σχετικά με ορισμένα έγγραφα, σε διάφορους αναληθείς ισχυρισμούς που δικαιολογούνταν μόνον από την ανάγκη αποκρύψεως της πραγματικής του συμμετοχής στη δραστηριότητα της εταιρίας.
- 35 Η διαπίστωση, στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στην τελευταία περίοδο της σκέψεως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «τα επίμαχα έγγραφα δεν απεστάλησαν στους παραλήπτες τους από τον προσφεύγοντα-ενάγοντα και ουδέν επίμαχο έγγραφο φέρει την υπογραφή του» διακρίνεται για έλλειψη αιτιολογίας και εσφαλμένο χαρακτηρισμό.

- 36 Όσον αφορά την αιτιολογία, το γεγονός ότι ο M. Hautem δεν υπέγραψε τα έγγραφα αυτά δεν σημαίνει ότι δεν συνέβαλε ενεργώς στη λήψη της απόφασεως περί αποστολής και χρησιμοποίησης των εγγράφων αυτών.
- 37 Όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των διαπιστωμένων πραγματικών περιστατικών, το Πρωτοδικείο, με το να αποκλείσει κάθε πρόθεση του M. Hautem να συμπράξει στην αποστολή και χρησιμοποίηση των εγγράφων αυτών, συνήγαγε εσφαλμένως ότι όσον αφορά τον M. Hautem τα περιστατικά αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως συγκεκριμένη συμμετοχή στην τέλεση πράξεων σαφώς εμπορικού χαρακτήρα. Αυτό αποτελεί ανεπίτρεπτο περιορισμό της εννοίας της εμπορικής πράξεως.
- 38 Εξ άλλου, ως προς τις διαπιστώσεις σχετικά με τη δήλωση του V. Ingarciola στην Interseco, που περιέχονται στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Τράπεζα υπογραμμίζει κατ' αρχάς ότι υπάρχει εμφανής αντίφαση μεταξύ της δηλώσεως αυτής και της τηλεομοιοτυπίας της 28ης Οκτωβρίου 1996. Επί πλέον, είναι προφανές ότι δεν υπάρχει συνοχή μεταξύ της δηλώσεως αυτής και του εγγράφου της 27ης Σεπτεμβρίου 1996, το οποίο συνετάγη κατά τέτοιο τρόπο ώστε να δίνει την εντύπωση ότι προέρχεται από τον M. Hautem ως «εντεταλμένο διευθυντή διαχειρίσεως και έρευνας αγοράς» στη Mon de l'Evasio.
- 39 Στη συνέχεια, η Τράπεζα ισχυρίζεται ότι, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έδωσε ιδιαίτερη σημασία στην παλινωδία του V. Ingarciola με το έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1996, ενώ στη σκέψη 70 της προαναφερθείσας αποφάσεως Yasse κατά ΕΤΕ υπογράμμισε ότι δεν επείσθη ότι η παλινωδία αυτή υπήρξε αυθόρμητη.
- 40 Τέλος, η αιτιολογία που αναπτύσσεται στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 πρέπει να θεωρηθεί ανεπαρκής και αντιφατική. Το Πρωτοδικείο έπρεπε, αφενός, να λάβει υπόψη το γεγονός ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από τον M. Hautem και, αφετέρου, να το αξιολογήσει στο πλαίσιο των πραγματικών περιστατικών που του προσάπτονταν.

- 41 Ο Μ. Hautem υποστηρίζει ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως δεν είναι παραδεκτό καθόσον συνεπάγεται ανάλυση των πραγματικών περιστατικών από το Δικαστήριο και καθόσον δεν βασίζεται σε νομική επιχειρηματολογία συγκεκριμένα, η Τράπεζα δεν δίνει κανένα ορισμό τού τί νοεί ως «εμπορική πράξη».
- 42 Ούτε η αιτίαση της Τράπεζας ότι δεν υπάρχει αιτιολογία στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν εξήγησε γιατί η συνεργασία του Μ. Hautem με τη σύζυγό του και τον Β. Yasse είχε αποκλειστικώς περιστασιακό και περιορισμένο χαρακτήρα, είναι παραδεκτή, καθόσον το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη όλα τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, την αποδεικτική ισχύ των οποίων εκτιμά κατ' ανέλεγκτη κρίση, και αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του στο ζήτημα αυτό.
- 43 Όσον αφορά την ουσία, ο Μ. Hautem υποστηρίζει ότι ουδεμία από τις πράξεις που η Τράπεζα του προσάπτει με την αίτησή της αναιρέσεως αποτελεί εμπορική πράξη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

- 44 Από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ότι, επομένως, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός από την περίπτωση που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του απορρέει από στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και να εκτιμήσει τα περιστατικά αυτά. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, εξαιρουμένης της αλλοιώσεως αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδι-

κείου, νομικό ζήτημα που ως τέτοιο υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2001, C-280/99 P έως C-282/99 P, *Moccia Imre κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2001, σ. 4717, σκέψη 78).

- 45 Αντιθέτως, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, βάσει του άρθρου 225 ΕΚ, έλεγχο επί του νομικού χαρακτηρισμού των περιστατικών αυτών και επί των εννόμων συνεπειών που συνήγαγε το Πρωτοδικείο (βλ. την απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, *Deere κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψη 21). Επί πλέον, το ζήτημα αν η αιτιολογία αποφάσεως του Πρωτοδικείου είναι αντιφατική ή ανεπαρκής είναι νομικό ζήτημα, το οποίο ως τέτοιο μπορεί να εγερθεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (απόφαση της 7ης Μαΐου 1998, C-401/96 P, *Somaco κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. I-2587, σκέψη 53).
- 46 Εν προκειμένω, με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και παρέθεσε εσφαλμένη αιτιολογία. Όμως, το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως στηρίζεται κατά μεγάλο μέρος σε επιχειρήματα με τα οποία επιδιώκεται να επικριθεί όχι η νομική αλλά η πραγματική εκτίμηση στην οποία το Πρωτοδικείο προέβη εν όψει των αποδείξεων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του, ενώ η εκτίμηση αυτή διαφεύγει του ελέγχου του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτα.
- 47 Το ίδιο ισχύει κατ' αρχάς για τα επιχειρήματα με τα οποία η Τράπεζα προσάπτει στο Πρωτοδικείο, αφενός, ότι στη σκέψη 70 της αναρρασιβαλλομένης αποφάσεως δεν δέχθηκε ότι ο Μ. Hautem ενεργώς και ιδιοτελώς συνέπραξε στη σύνταξη των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του Β. Yasse και, αφετέρου, ότι απέκλεισε κάθε πρόθεση του Μ. Hautem να λάβει μέρος στην αποστολή και χρησιμοποίηση των εγγράφων αυτών. Συγκεκριμένα, τα επιχειρήματα αυτά προβάλλονται για να αμφισβητηθεί η πραγματική εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι ο Μ. Hautem περιορίστηκε να συνεργαστεί με τον Β. Yasse για τη σύνταξη των τεσσάρων εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του τελευταίου, χωρίς να τα υπογράψει ή να τα αποστείλει.

- 48 Στη συνέχεια, το ίδιο ισχύει και για τα επιχειρήματα με τα οποία η Τράπεζα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, λαμβανομένης υπόψη της τηλεομοιοτυπίας της 28ης Οκτωβρίου 1996, αξιολόγησε εσφαλμένως, στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη δήλωση του V. Ingarciola στην Interseco. Με τα επιχειρήματα αυτά επιδιώκεται να επικριθεί η πραγματική εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι η τηλεομοιοτυπία αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει επαρκή απόδειξη της ασκήσεως από τον M. Hautem επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως.
- 49 Τέλος, το ίδιο ισχύει για το επίμαχο με το οποίο η Τράπεζα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη, στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από τον M. Hautem. Συγκεκριμένα, τόσο ο προσδιορισμός του συντάκτη ενός εγγράφου όσο και η ανάγκη εξακριβώσεώς του με βάση τα αποδεικτέα στοιχεία εμπίπτουν στην αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία γίνεται κατ' ανέλεγκτη κρίση από το Πρωτοδικείο.

— Επί της ουσίας

- 50 Όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό της συμμετοχής του M. Hautem στη σύνταξη των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του B. Yasse, πρέπει να επισημανθεί ότι, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η συμμετοχή αυτή, ακόμα και αν μπορεί να θεωρηθεί ως αρωγή για την άσκηση εμπορικής δραστηριότητας, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως υπό την έννοια του άρθρου 4 του Κανονισμού του προσωπικού.
- 51 Ο χαρακτηρισμός αυτός του Πρωτοδικείου δεν βαρύνεται με νομική πλάνη, δεδομένου ότι, κατά την ανέλεγκτη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο, ο M. Hautem περιορίστηκε να συμπράξει στη σύνταξη των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του B. Yasse και δεν τα απέστειλε ούτε τα υπέγραψε.

- 52 Λαμβανομένης υπόψη της διατυπούμενης στην προηγούμενη σκέψη διαπιστώσεως, ούτε στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να εντοπιστεί εσφαλμένη αιτιολογία λόγω του ότι το Πρωτοδικείο δεν έκρινε αναγκαίο να αποφανθεί επί της αληθείας των ισχυρισμών του M. Hautem σχετικά με ορισμένα από τα έγγραφα αυτά.
- 53 Ομοίως, η αιτιολογία που παρατίθεται στην τελευταία περίοδο της σκέψεως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Τράπεζα, το Πρωτοδικείο δεν στηρίζει τη διαπίστωσή του ότι ο M. Hautem δεν απέστειλε τα σχετικά έγγραφα στο γεγονός ότι αυτός δεν τα υπέγραψε. Χρησιμοποιεί την έλλειψη υπογραφής ως πρόσθετο στοιχείο που επιρρωννύει το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε βάσει των αποδείξεων που του προσκομίστηκαν, δηλαδή το ότι ο M. Hautem απλώς συνέβαλε στη σύνταξη των εγγράφων αυτών.
- 54 Όσο για το σφάλμα το οποίο, κατά την Τράπεζα, περιέχεται στην αιτιολογία που παρατίθεται στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και το οποίο απορρέει από αντίφαση μεταξύ της σημασίας που αποδίδεται στην παλινωδία του V. Ingarciola της 19ης Νοεμβρίου 1996 στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και της σημασίας που αποδίδεται στην ίδια παλινωδία στη σκέψη 70 της προαναφερθείσας αποφάσεως Yasse κατά ΕΤΕ, από όπου προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν επείσθη ότι η παλινωδία αυτή ήταν αυθόρμητη όσον αφορά τις πράξεις που προσάπτονταν στον B. Yasse, η σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να νοηθεί στο πλαίσιο της αλληλουχίας στην οποία εντάσσεται.
- 55 Ειδικότερα, στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η τηλεμοιοτυπία της 28ης Οκτωβρίου 1996 δεν μπορεί να αποτελέσει επαρκή απόδειξη της ασκήσεως από τον M. Hautem επαγγελματικής δραστηριότητας εμπορικής φύσεως, στηριζόμενο στις δηλώσεις του V. Ingarciola στην Interseco οι οποίες υπογράμμιζαν ακριβώς τον διαφορετικό βαθμό αναμείξεως του M. Hautem σε σχέση με τον B. Yasse στις εμπορικές σχέσεις με την Skit-Ball SARL.

- 56 Κατά συνέπεια, ακριβώς εντός αυτού του πλαισίου το Πρωτοδικείο διαπίστωσε στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι, όσον αφορά τον Μ. Hautem, το περιεχόμενο της παλινωδίας του V. Ingargiola στο έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1996 επιβεβαιώνεται από τις δηλώσεις του V. Ingargiola στην Interseco.
- 57 Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Τράπεζα, η αιτιολογία που παρατίθεται στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης δεν περιέχει σφάλμα.
- 58 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 59 Η Τράπεζα υποστηρίζει ότι είναι εσφαλμένη η διαπίστωση που εκτίθεται στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι δεν αποδείχθηκε ότι ο Μ. Hautem εκμεταλλεύθηκε κατά τρόπο αντιθέτο προς τον Κανονισμό του προσωπικού το γεγονός ότι είναι υπάλληλος της Τράπεζας. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το

γεγονός ότι, συμπράττοντας στη λήψη της απόφασης να αποσταλούν στην Crédit Andoira οι τηλεομοιοτυπίες που βρέθηκαν στον υπολογιστή του B. Yasse και, ειδικότερα, η τηλεομοιοτυπία για το άνοιγμα πιστώσεως που τον αφορούσε, ο M. Hautem ασφαλώς συνετέλεσε στο να εμφανιστεί η Τράπεζα αναμειγμένη σε δραστηριότητα εμπορικής φύσεως. Επί πλέον, στη σκέψη 76 της προαναφερθείσας απόφασης Yasse κατά ΕΤΕ, το Πρωτοδικείο εξέθεσε ότι η τηλεομοιοτυπία αυτή απεστάλη από την έδρα της Τράπεζας με φύλλο που έφερε ως επικεφαλίδα τον τίτλο της Τράπεζας.

- 60 Ο M. Hautem απαντά ότι το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο στα αποδεικτικά στοιχεία που του προσκόμισε η Τράπεζα, εκτίμησε ότι τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά δεν αποδείχθηκαν επαρκώς. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει έλεγχο επί του νομικού χαρακτήρισμού ανυπάρχων ή υπαρκτών αλλά μη αποδεδειγμένων πραγματικών περιστατικών. Η εκ μέρους της Τράπεζας παραπομπή στην προαναφερθείσα απόφαση Yasse κατά ΕΤΕ δεν είναι λυσιτελής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 61 Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως στηρίζεται σε μια αναγόμενη στα πραγματικά περιστατικά προϋπόθεση, δηλαδή στο ότι ο M. Hautem συνέπραξε στη λήψη της απόφασης να αποσταλούν στην Crédit Andoira οι τηλεομοιοτυπίες που βρέθηκαν στον υπολογιστή του Yasse, πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με την κατ' ανέλεγκτη κρίση εκτίμηση που το Πρωτοδικείο εξέθεσε στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη αυτή ότι ο M. Hautem περιορίστηκε να συνεργαστεί για τη σύνταξη των τεσσάρων εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του B. Yasse και δεν συνέπραξε στην αποστολή τους.

- 62 Εφόσον η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

Επί του τρίτου σκέλους

- 63 Η Τράπεζα ισχυρίζεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο Μ. Hautem δεν χρησιμοποίησε ανόρμιστα και καταχρηστικά υλικό της Τράπεζας. Στο πλαίσιο του σκέλους αυτού, επαναλαμβάνει τα επιχειρήματά της ότι ο Μ. Hautem είχε συγκεκριμένο συμφέρον να συμπράξει όχι μόνο στη σύνταξη δύο εκ των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του Β. Yasse, αλλά και στην αποστολή τους, πράγμα που εξηγεί την κατά παράβαση του άρθρου 1 του Κανονισμού του προσωπικού ενεργό συμμετοχή του στη χρησιμοποίηση υλικού της Τράπεζας για μη επιτρεπόμενους από αυτήν σκοπούς.
- 64 Ο Μ. Hautem υποστηρίζει ότι η Τράπεζα περιορίζεται στην προσπάθεια να αποδείξει την ύπαρξη συμφέροντος για την τέλεση μιας πράξεως που κατ' αυτήν είναι επιλήψιμη, αλλά δεν καταφέρνει να αποδείξει ότι τελέστηκε η πράξη αυτή. Επί πλέον, η επιχειρηματολογία αυτή της Τράπεζας είναι αλυσιτελής, καθόσον η αξιολόγηση των αποδείξεων δεν είναι έργο του Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 65 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως στηρίζεται σε μια αναγόμενη στα πραγματικά περιστατικά προϋπόθεση, δηλαδή στη συμμετοχή του Μ. Hautem στην αποστολή δύο εκ των εγγράφων που βρέθηκαν στον υπολογιστή του Β. Yasse, προϋπόθεση η οποία, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 61 της παρούσας αποφάσεως, έρχεται σε αντίθεση με την εκτίμηση στην οποία το Πρωτοδικείο κατέληξε κατ' ανέλεγκτη κρίση στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 66 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

Επί του τετάρτου σκέλους

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 67 Η Τράπεζα ισχυρίζεται ότι, μη αναγνωρίζοντας ότι ο M. Hautem συμπεριφέρθηκε κατά τρόπο σκοπεύοντα να αποκρύψει τη συμμετοχή του στη δραστηριότητα της Mon de l'Évasiό και επομένως, απορρίπτοντας σιωπηρώς την αιτίαση που η Τράπεζα διατύπωσε συναφώς βάσει του άρθρου 1 του Κανονισμού του προσωπικού, το Πρωτοδικείο έδωσε εσφαλμένο, με γνώμονα τη διάταξη αυτή, νομικό χαρακτηρισμό στη συμπεριφορά του M. Hautem και δεν έλαβε υπόψη τα «βαθιά αίτια» που δικαιολογούν την απόλυσή του.
- 68 Η Τράπεζα αναφέρεται ιδίως στην κατ' αυτήν αμφιλεγόμενη συμπεριφορά που ο M. Hautem επέδειξε κατά την πειθαρχική διαδικασία καθώς και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, όπου επιβεβαίωσε αναληθείς δηλώσεις του B. Yasse.
- 69 Ο M. Hautem υποστηρίζει ότι η Τράπεζα ουδέποτε ανέφερε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι υπάρχουν «βαθιά αίτια» που δικαιολογούν την απόλυσή του, οπότε δεν μπορεί να προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αγνόησε παντελώς τα αίτια αυτά. Κατά συνέπεια, πρόκειται για νέο ισχυρισμό που το Δικαστήριο δεν μπορεί να λάβει υπόψη.

- 70 Εξ άλλου, το να κριθεί ότι η συμπεριφορά του Μ. Hautem στο πλαίσιο της διαδικασίας απολύσεως δύναται να δικαιολογήσει το μέτρο απολύσεως που ελήφθη εις βάρος του καταλήγει, αφενός, στην απαγόρευση κάθε ενέργειας εκ μέρους του απειλούμενου με ένα τέτοιο μέτρο υπαλλήλου από φόβο μήπως η κατάστασή του επιδεινωθεί, και, αφετέρου, στη λήψη υπόψη στοιχείων που δεν έχουν σχέση με τα πραγματικά περιστατικά εν όψει των οποίων κινήθηκε η πειθαρχική διαδικασία. Η Τράπεζα γνωρίζει τους λόγους που ανάγκασαν τον Μ. Hautem, του οποίου την υπεράσπιση είχαν αναλάβει αρχικώς οι ίδιοι δικηγόροι με αυτούς του Β. Yasse, να διαφοροποιηθεί από τον τελευταίο όταν αποδείχθηκε, κατά το πέρας της έγγραφης διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι ο Β. Yasse πλαστογράφησε έγγραφα για να ελαχιστοποιήσει την ευθύνη του για τα πραγματικά περιστατικά που του προσάπτονταν.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 71 Εν προκειμένω, αρκεί η επισήμανση ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Τράπεζα δεν μπορούν να αποδείξουν ούτε ότι ο Μ. Hautem άσκησε επαγγελματική δραστηριότητα εμπορικής φύσεως ούτε ότι εκμεταλλεύθηκε την ιδιότητά του ως υπαλλήλου της Τράπεζας, ότι ανέμειξε την Τράπεζα ή ότι χρησιμοποίησε ο ίδιος υλικά μέσα της Τράπεζας. Λαμβανομένου υπόψη ότι οι αιτιάσεις αυτές στήριζαν, κατά την προσβαλλομένη απόφαση της Τράπεζας, την απόλυση του Μ. Hautem, το Πρωτοδικείο ορθώς συνήγαγε ότι παρείλκε πλέον να εξετάσει αν η απόλυση αυτή μπορούσε να δικαιολογηθεί από τη συμπεριφορά του Μ. Hautem κατά την πειθαρχική διαδικασία και, κατά μείζονα λόγο, κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 72 Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου σκέλους

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 73 Όσον αφορά τη φερόμενη παράβαση, από τον M. Hautem, του άρθρου 5 του Κανονισμού του προσωπικού, το οποίο επιβάλλει στα μέλη του προσωπικού να δηλώσουν την επαγγελματική δραστηριότητα του συζύγου τους, η Τράπεζα υποστηρίζει ότι στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως παρατίθεται ανεπαρκής αιτιολογία και περιέχεται εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός. Επαφίεται, εντούτοις, στη δικαία κρίση του Δικαστηρίου όσον αφορά την αξιολόγηση, στο πλαίσιο των σοβαρών πραγματικών περιστατικών που προσάπτονται στον M. Hautem, της σημασίας της παραβάσεως αυτής.
- 74 Ο M. Hautem υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, καθόσον η Τράπεζα ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί πραγματικών περιστατικών που δεν αξιολόγησε το Πρωτοδικείο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 75 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναρέσεως στρέφεται κατά νομικής διαπιστώσεως που περιέχεται στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ως εκ τούτου πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

- 76 Όσον αφορά την ουσία, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η εξέταση της αιτιάσεως ότι ο M. Hautem δεν δήλωσε τη δραστηριότητα της συζύγου του εντός της Mon de l'Évasiό δεν είναι αναγκαία, δεδομένου ότι, εφόσον η Τράπεζα υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, η απόφαση της Τράπεζας έπρεπε ούτως ή άλλως να ακυρωθεί.
- 77 Η συλλογιστική αυτή είναι από νομικής απόψεως εσφαλμένη, καθόσον η απόφαση της Τράπεζας θα μπορούσε ενδεχομένως να δικαιολογηθεί λόγω παραβάσεως του άρθρου 5 του Κανονισμού του προσωπικού. Το Πρωτοδικείο παρέλειψε να αξιολογήσει τη σημασία που μπορούσε να έχει, για τη νομιμότητα της αποφάσεως της Τράπεζας, το γεγονός ότι ο M. Hautem δεν δήλωσε τη δραστηριότητα της συζύγου του.
- 78 Όμως, το σφάλμα αυτό του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να έχει συνέπειες. Είναι πρόδηλον ότι απλώς και μόνον το γεγονός ότι, κατά παράβαση του άρθρου 5 του Κανονισμού του προσωπικού, δεν δηλώθηκε η δραστηριότητα της συζύγου, αν υποθεθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των καθηκόντων του M. Hautem στην Τράπεζα, να δικαιολογήσει μια τόσο αυστηρή κύρωση όπως η απόλυση.
- 79 Κατά συνέπεια, το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 80 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 81 Η Τράπεζα υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Πρωτοδικείο παρέβλεψε τους συμβατικούς κανόνες που έχουν εφαρμογή στις εργασιακές σχέσεις μεταξύ της Τράπεζας και του προσωπικού της, κρίνοντας ότι κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας, οπότε δύναται να υποχρεώσει την Τράπεζα να καταβάλει αναδρομικώς στον M. Hautem τις αποδοχές του. Αναφερόμενη στα άρθρα 13 και 44 του Κανονισμού του προσωπικού και στην απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1976, 110/75, Mills κατά ΕΤΕ (Συλλογή τόμος 1976, σ. 371, σκέψεις 22 και 25), ισχυρίζεται ότι οι κύριες πηγές των κανόνων που έχουν εφαρμογή στις εργασιακές αυτές σχέσεις είναι ο Κανονισμός του προσωπικού και η σύμβαση που συνήφθη μεταξύ της Τράπεζας και κάθε ενός από τους υπαλλήλους της. Κατά συνέπεια, το καθεστώς των υπαλλήλων της Τράπεζας, το οποίο είναι συμβατικής φύσεως, πρέπει για ουσιαστικούς λόγους να διαφοροποιηθεί από το καθεστώς των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο είναι δημοσιούπαλληλικής φύσεως.
- 82 Συνεπώς, η Τράπεζα αμφισβητεί ότι, σε περίπτωση απολύσεως ενός μέλους του προσωπικού της, μπορεί να γίνει «ανάλογη» εφαρμογή κανόνα ο οποίος περιέχεται στον ΚΥΚ.
- 83 Η Τράπεζα υποστηρίζει ειδικότερα ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου να την υποχρεώσει να καταβάλει αναδρομικώς στον M. Hautem τις αποδοχές που αυτός θα έπρεπε να λάβει από τότε που απολύθηκε εντάσσεται σε λογική δημοσιούπαλληλικών υποθέσεων, λογική η οποία, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση Mills κατά ΕΤΕ, δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένο. Δεν μπορεί να υπάρξει, ακόμα και σε περίπτωση ακυρώσεως αποφάσεως της Τράπεζας να απολύσει υπάλληλό της, ούτε ανασύσταση της σταδιοδρομίας του απολυθέντος υπαλλήλου ούτε επανένταξη, καθόσον οι έννοιες αυτές είναι εντελώς άσχετες με τη νομική φύση ενός συμβατικού

καθεστώτος. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει μόνο να προβλεφθεί αποζημίωση (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Mills κατά ΕΤΕ, σκέψη 24).

84 Επί πλέον, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι δεν αποφάνθηκε επί της επανεντάξεως του M. Hautem, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση, καθόσον, από τη μια πλευρά, στηρίχθηκε σε λογική δημοσιούπαλληλικών υποθέσεων για να διατάξει την αναδρομική καταβολή αποδοχών και, από την άλλη πλευρά, δεν αποφάνθηκε επί της επανεντάξεως, η οποία για την Τράπεζα εξαρτάται μόνον από το όργανο αυτό.

85 Η Τράπεζα προσθέτει ότι, στην πραγματικότητα, το Πρωτοδικείο αποφάσισε αυτεπαγγέλτως, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, να επιδικάσει αποζημίωση για τη δήθεν ζημία του M. Hautem, ενώ αυτός, στη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου, ζήτησε αποζημίωση μόνον αν δεν ακυρωνόταν η απόφαση απολύσεώς του.

86 Ο M. Hautem ισχυρίζεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως ούτε διατυπώθηκε ούτε αναπτύχθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, οπότε αποτελεί νέο ισχυρισμό ο οποίος πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί του παραδεκτού

87 Δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο βάσει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού έχει εφαρμογή στην

αναιρετική διαδικασία, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία.

88 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι εν προκειμένω είναι φανερό ότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου η Τράπεζα δεν μπορούσε να έχει λάβει γνώση της συλλογιστικής που παρατίθεται στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

89 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε νομικό στοιχείο που ανέκλυψε κατά τη διαδικασία, υπό την έννοια του άρθρου 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οπότε πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτός.

Επί της ουσίας

90 Κατ' αρχάς, όσον αφορά το ζήτημα αν το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη όταν, για να στηρίξει την αρμοδιότητά του πλήρους δικαιοδοσίας, εφάρμοσε κατ' αναλογίαν το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ σε διαφορά μεταξύ της Τράπεζας και ενός εκ των υπαλλήλων της, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 41 του Κανονισμού του προσωπικού.

91 Κατά τη διάταξη αυτή, οι «πάσης φύσεως ατομικές διαφορές μεταξύ της Τράπεζας και των μελών του προσωπικού της φέρονται ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων».

- 92 Επομένως, το άρθρο 41 του Κανονισμού του προσωπικού δεν αφαιρεί από την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, και επομένως του Πρωτοδικείου, τις χρηματικές διαφορές μεταξύ της Τράπεζας και των υπαλλήλων της και δεν θέτει, για την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής, όρια που εξαρτώνται από τον συγκεκριμένο χαρακτήρα της διαφοράς.
- 93 Ασφαλώς, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής από το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο δεν μπορεί να μη λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαιτερότητες του καθεστώτος του προσωπικού της Τράπεζας, το οποίο καθεστώς είναι συμβατικής φύσεως, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο στη σκέψη 22 της προαναφερθείσας αποφάσεως Mills κατά ΕΤΕ.
- 94 Η ιδιαίτερη όμως φύση του καθεστώτος του προσωπικού της Τράπεζας δεν αποκλείει την αναγνώριση στο Πρωτοδικείο και στο Δικαστήριο αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας στις χρηματικές διαφορές μεταξύ της Τράπεζας και των υπαλλήλων της. Αντιθέτως, επιβάλλει την αναγνώριση τέτοιας αρμοδιότητας. Συγκεκριμένα, όταν η εφαρμοστέα ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς περιορισμό, ο δικαστής που είναι αρμόδιος για την εκδίκαση των διαφορών από μια σύμβαση έχει κατά κανόνα αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας για τις διαφορές αυτές.
- 95 Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε ότι διαθέτει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας για να αποφανθεί επί των χρηματικών πτυχών της διαφοράς μεταξύ του Μ. Hautem και της Τράπεζας.
- 96 Στη συνέχεια, όσον αφορά το ζήτημα αν το Πρωτοδικείο, με το να υποχρεώσει την Τράπεζα να καταβάλει αναδρομικώς στον Μ. Hautem τις αποδοχές που αυτός θα έπρεπε να λάβει από τότε που απολύθηκε, παρέβλεψε τη συμβατική φύση του καθεστώτος του προσωπικού της Τράπεζας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντι-

θέτως προς αυτό που υποστηρίζει η Τράπεζα, η απόφαση αυτή του Πρωτοδικείου δεν εντάσσεται σε λογική δημοσιοϋπαλληλικών υποθέσεων, καθόσον η αναδρομική καταβολή αποδοχών είναι η συνέπεια που συνήθως έχει, ακόμα και εντός πλαισίου συμβατικών σχέσεων, η διαπίστωση ότι στερείται νομιμότητας μια απόφαση απόλυσεως.

97 Τέλος, από τη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο M. Hautem ζήτησε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Τράπεζα να του καταβάλει αναδρομικώς τις αποδοχές του.

98 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

99 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

100 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο βάσει του άρθρου 118 του ίδιου Κανονισμού έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο M. Hautem ζήτησε την καταδίκη της Τράπεζας στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Τράπεζα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων στα δικαστικά έξοδα.**

Gulmann

Σκουρής

Puissochet

Schintgen

Colneric

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass

C. Gulmann